

de udviklingen ske uden om os og også med os, eller om vi har så megen tillid til egne samfundsmodeller og egne holdninger, at vi vil gå offensivt til værks og dermed være med til at sætte dagsordenen for den europæiske udvikling. For Socialdemokratiet er der ingen tvivl om, at vi vælger den sidste model, og derfor håber vi selvsagt også, at de øvrige lande vælger at sige ja til et medlemskab.

Der er som sagt ingen tvivl om, at Norden i Europa vil blive det store tema i Tromsø; men som ministeren har nævnt i sin redegørelse, skal der også diskuteres budget.

Parlamentarikernes muligheder for at deltage i og påvirke budgetdækningen i Nordisk Råd er faktisk en årlig tilbagevendende gyser. Det er generelt utrolig svært for udvalgene at få de relevante oplysninger fra ministerrådssekretariatet. I den forbindelse vil jeg godt sige, at skal udvalgene gå ind i en seriøs prioritering også af nye ønsker, er det altafgørende, at de kan få tilbundsgående oplysninger også om den store del af budgettet, der er bundet i projekter.

Efter års diskussioner tror jeg man kan sige, at rådet generelt accepterer, at budgettets totalramme fastsættes af ministerrådet, men vi vil faktisk godt i rådet og i dets udvalg kunne give nogle kvalificerede forslag til, hvordan pengene skal anvendes; og det kræver et helt andet oplysningsniveau, en anden holdning til at inddrage parlamentarikerne, hos ministerrådet og ministerrådssekretariatet.

Det burde være sådan, at ministerrådet respekterede de budgetforslag på de konkrete områder, som Nordisk Råd kan blive enig om. Sådan er det ikke i dag. Der er flere årsager til det. Der er det, at vi faktisk først får budgetterne senere – tidligere var vi dog så lykkelige, at vi kunne få generalsekretærens udkast til budget engang i juni måned. I år besluttede man, at før ministerrådet havde sagt god for det, måtte det ikke fremsendes til udvalgene. Det betød, at disse budgetter blev fremsendt i midten af august måned på et tidspunkt, hvor langt de fleste af udvalgene havde haft deres sommermøder, dvs. der var ingen mulighed for indflydelse. Det kræver altså oplysning, det kræver villighed, et signal om, at man vil tage samarbejdet seriøst. Det kræver også, at man fra ministerrådets og sekretariatets side har gjort sig forestillinger om, hvad det egentlig er, man vil.

Lad mig så som et eksempel til sidst nævne, at der på budgettet står en bevilling på, så vidt jeg husker, 6 mio. kr. til en racismekampagne.

Det er et udmærket, fortrinligt initiativ i fortsættelse af det, Europarådet har taget, og i samklang med det, der også tages nationalt.

Men når man så som præsidiemedlem så sent som i slutningen af september måned spørger, hvad man egentlig har forestillet sig at der skulle ske i denne kampagne, får man svaret: Jah, det bliver formentlig noget med nogle avisannoncer. Jeg skal ikke skjule, at min reaktion var, at jeg sagde, at så syntes jeg faktisk, man skulle spare de 6 mio. kr., for hvis man på dette sene tidspunkt ikke har gjort sig flere overvejelser, er det en tåbelig måde at anvende pengene på.

Det kan godt være, at der ligger nogle forslag til racismediskussionen, som viser sig at være brugbare i den sidste ende. Jeg nævner det kun som et eksempel på, at det er utrolig svært som parlamentariker at komme ind på det vidensniveau, det oplysningsniveau, der er en forudsætning for at gøre et seriøst stykke arbejde.

Så min henstilling til ministeren skal være, at ministerrådet kommer dertil, at det siger: O.k., vi lægger rammerne, og hvor rådet kan blive enig, accepterer vi rådets udspil.

Jeg vil gerne føje til, at derved tror jeg, at rådet kommer fra asken og i ilden, for det er aldrig nogen nem opgave at få ansvar; men det bliver så vores problem, og det bliver os, der må levere det stykke arbejde, der skal til. Men det nordiske samarbejde handler jo ikke bare om penge; det her handler om, at indholdet i samarbejdet vil blive væsentlig mere kvalificeret, hvis man bruger en sådan model.

Knud Enggaard (V):

Tak for redegørelsen, som jeg tror er et godt grundlag for en diskussion af de nordiske problemer, som er oppe netop nu.

Og specielt til den nye minister for nordisk samarbejde: Velkommen til opgaven! Det er betryggende at vide, at ministeren har en solid baggrund fra et arbejde i sagens tjeneste på parlamentarikerens side. Det kan give håb om forståelse, når ministerrådets opfattelse af den rigtige vej adskiller sig fra den, parlamentarikerne finder bedst. Sagt med al respekt for statsministrenes store, vigtige opgave i det nordiske samarbejde er der nok stadig væk god brug for en samarbejdsminister, der kan jævne vejen i nogle af problemerne.

Det er sagt så ofte og også i redegørelsen, at den forestående session i Tromsø er historisk, fordi den afholdes på et tidspunkt, hvor vi netop har erfaret udfaldet af Sveriges folkeafstemning om EU-medlemskabet.